

bi ona o njem ne sodila slabo. A vsiljevati se ji dalje ni smel, saj je bil že dosedaj preveč predrzen.

Obrnil se je torej prav počasi, in ko se je uveril, da ni tu zanj več mesta, je počasi stopal z vrta, prav počasi, a trdo, kakor bi šel v grob. Čutil je, kakor bi lezla zadnja iskrica življenja iz njega.

Vida je slišala njegove počasne korake. Domislila se je, da ga je morda ravnokar napačno obsodila in mu v tej zmoti zadala težek, bridek udarec. Pojavilo se ji je iznova sočutje do njega; obrnila se je nazaj in ga poklicala po imenu.

A Mrak je bil že daleč z vrta in ni čul njenega glasu.

Vida pa je zbrala vse svoje moči in izdihnila počasi vdano: »Bodi!«

Naslonila se je na jablanovo deblo, in v jasne, modre oči sta ji pritekli dve svetli solzi in se ondi nekaj časa čudovito lepo svetili.

Potegnila je sapa in odtrgala zopet nekaj suhega listja, ki je polagoma, komaj slišno v kolobarjih šuštel na tla . . .

Zvečer pa je Mrak pisal do deželnega šolskega sveta prošnjo za premestitev, in roke so se mu nekoliko tresle.

V mraku.

Iz okna sem na mrtvo polje gledal . . .

Mrak sem od reke se počasi je valil . . .

Od dolge, trudne so poti spod neba
snežinke padale . . . skoz nje vihar je vil . . .

Skoz nje je vil . . . ko roj metuljev belih
ob moje okno jih je včasih zadrevil,
po njem polzele so ko težke solze,
ko bi ta mrak brezmejno tožen se solzil . . .

Zapel je, zvon . . . Boječe, trepetaje,
z viharjem težko se boreč, plul spev je v svet,
in meni dahnili so toplo v dušo
spomini iz nekdanjih jasnih, zlatih let . . .

A zašumele vetra so peruti,
v vrtincih divjih, jeznih zlobno razpodil
pobožne glase črez planjavo belo
vihar je . . . Težke solze mrak je lil . . .

Ivo Šorli.

